

РЕШЕНИЕ

№ 11090

гр. София, 20.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в публично заседание на 05.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **12266** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 26, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. Д. Б., гражданин на Република Т., [дата на раждане], притежаващ национален паспорт серия U № 25906810, чрез адв. Н. Р., САК, срещу отказа за издаване на виза вид „D“ от 24.10.2025 г., постановен от М. Р., завеждащ „Консулска служба“ към Консулска канцелария на Република България в [населено място], Република Т..

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради допуснати нарушения на материалноправните и процесуално - правните разпоредби и несъобразяване с целта на закона. Счита, че административния орган е издал обжалвания отказ без да са изяснени релевантните факти и обстоятелства. Твърди, че преди постановяване на отказа е проведена предварителна процедура за издаване на Разрешение на лице, преместено за целите на вътрешнокорпоративния трансфер, съгласно чл. 33п от ЗЧРБ, включваща положително становище на всички компетентни органи. Сочи се, че такова разрешение вече е издадено на лицето. Посочва, че при проведената процедура С. Д. е получил положителни становища от компетентните органи, което прави непонятно издаването на отказ за виза. Излагат се доводи, че оспореният отказ за виза е издаден в нарушение на чл. 6, чл. 8 и чл. 13 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). Иска се отмяна на отказа и изпращане на преписката на компетентния орган с указания за издаване на поисканата виза. Претендира разноски.

В съдебните заседания жалбоподателят не се явява лично и не изпраща процесуален представител.

Ответникът - М. Р., завеждащ „Консулска служба“ към Консулска канцелария на Република България в [населено място], Република Т., не се представлява в съдебните заседания, не изпраща писмено становище.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по заявление от С. Д. Б., гражданин на Република Т., роден на 17.06.1998 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти на Република Т.; писмо с рег. № 536400-72081 от 12.08.2025 г. на Дирекция „Миграция“ с което е уведомено дружеството „БАК ЕВРОПА“ АД, че за лицето има представен достъп до пазара на труда на основание чл. 33п от ЗЧРБ за срок от 3 години; виза, медицинска застраховка.

След разглеждане на заявлението, компетентният административен орган е приел, че са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Като фактически мотиви е посочено: „Представените документи и направените от апликанта изявления не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Предоставена невярна информация, с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ, за получаване на виза и последващо право на пребиваване в Република България. “.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 315 от 04.11.2024 г. на Генералния консул на Република България в Генералното консулство, в И., Република Т., с която М. Р., завеждащ „Консулска служба“ към Консулска канцелария на Република България в [населено място], Република Т., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Съгласно прието по делото писмено становище от Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи в производствата по издаване на визи за дългосрочно пребиваване Дирекция „Миграция“ не изразява становище, тъй като не е участник в съгласувателната процедура по издаване на виза тип „Д“ по заявлението на С. Д. Б..

В хода на съдебното производство по делото на основание чл. 186 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК съдът е задължил Държавна агенция „Национална сигурност“, да представи по делото писменото становище, с което от ДАНС е дадено отрицателно становище по изпратеното за съгласуване заявление на С. Д. Б., гражданин на Т.. Изисканото от съда писмено становище, което съдържа класифицирана информация е представено от ДАНС и е приложено по делото в класифициран том.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим

(НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от М. Р., завеждащ „Консулска служба“ към Консулска канцелария на Република България в [населено място], Република Т., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. В цитираната точка е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (т. 17)

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за излагане на мотиви в административния акт. Когато административният акт се издава в писмена форма, то той трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

В обжалвания акт е посочена формално и единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от Закона за чужденците в Република България. Не е посочено и описано защо административният орган приема, че апликантът не доказва достоверно целта на престоя си. Съдът счита, че апликантът е посочил целта на престоя си ясно в своето заявление. Отделно от това и приложеното към заявлението писмо от Дирекция „Миграция“ категорично насочва, че целта на престоя на лицето е свързана с предоставения достъп до пазара на труда, на основание чл. 33п от ЗЧРБ. За да бъде законосъобразен постановеният отказ на соченото основание - чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, трябва да не бъде установена достоверно специфичната цел у чужденеца. Такива факти не се установяват по преписката, от една страна, тъй като липсват доказателства в тази насока, чието доказване е в тежест на административния орган. Подобни данни не са установени и доказани и от предоставената класифицирана информация от ДАНС. Напротив, от всички събрани доказателства по делото е видно, че С. Д. отговаря на изискванията за получаване на виза, това се сочи и в издадения отказ – „изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ“, очевидно налице са всички необходими документи, за да получи лицето исканата от него виза

тип „Д“. Видно от събраните доказателства към момента на подаване на заявлението за издаване на виза, кандидатът вече притежава валидно разрешение за достъп до пазара на труда на основание чл. 33п от ЗЧРБ, за срок от 3 години. Това разрешение би следвало да улесни процедурата по получаването на виза тип „Д“, тъй като вече веднъж лицето е било проверено от всички компетентни органи. При проведената процедура за издаването на разрешение за лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер участие вземат Дирекция „Миграция“, Агенцията по заетостта и ДАНС. Всички тези заинтересувани страни вече веднъж са дали своето положително становище относно С. Д. Б..

Противно на това, издаването на виза е отказано, въпреки наличието на разрешение за продължително пребиваване при вътрешнокорпоративен трансфер и достъп до пазара на труда в България. Изразеното отрицателно становище от ДАНС действително би обвързало административния орган, отговорен за издаването на виза тип „Д“, но само когато становището касае националната сигурност. Тоест лицето следва да бъде определено като заплаха за националната сигурност съгласно чл. 4, ал. 1, т. 14 и чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗДАНС. В случая не са доказани подобни съображения, което означава че органът дължи преценка дали са налице останалите условия за издаване на виза и ако отсъства едно от тях, отказва издаването на виза, в който случай сочи не само правното основание, но и мотивите на решението си /чл. 10а, ал. 2 ЗЧРБ/.

В заключение, трябва да се посочи и следното: в оспорвания отказ за издаване на виза, не става ясно защо органът приема, че целта и условията на заявеното пребиваване не са достоверно доказани, след като са изпълнени изискванията на закона и са представени необходимите документи по смисъла на ЗЧРБ. Също така не се разбира, защо е посочено наличие на невярна информация, кои са тези неверни данни или има представени документи с невярно съдържание, как и по какъв начин са доказани тези факти или това са само предположения на компетентните органи. Не е ясно, в случай че административния орган твърди в частта с фактическите основания на формуляра наличието на неверни данни или фалшиви документи, защо отказът не е с правно основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Всичко това обуславя извода, че процесният акт не е надлежно мотивиран.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза вид „D“ е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото препяства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

С оглед изложеното се прави извода, че отказът е немотивиран, като позоваващ се единствено на правната норма. Когато се постановява отказ за лицето трябва да е ясна причина за това, конкретната такава, съотносима към неговата хипотеза. Не може мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Същите е желателно да са изложени в самия акт, но могат да се намират и в отделно становище към преписката, което в конкретния случай не е така. Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се

върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с обсъждане на събраните доказателства. При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят поисканите в жалбата разноски, състоящи се от 5.11 евро за държавна такса. В приложеното на л.24 от делото адвокатско пълномощно в полза на адв. Н. Р. не се съдържат данни за заплатено адвокатско възнаграждение, поради което такова не се присъжда.

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Д. Б., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт серия U № 25906810, чрез адв. Н. Р., САК, ОТКАЗ за издаване на виза вид „D“ от 24.10.2025 г., постановен от М. Р., завеждащ „Консулска служба“ към Консулска канцелария на Република България в [населено място], Република Т..

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението на С. Д. Б., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт серия U № 25906810, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на С. Д. Б., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт серия U № 25906810, чрез адв. Н. Р., САК, на основание чл.143, ал.1 от АПК сторените в производството разноски в размер на 5.11 евро за държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: